

Tu singur te pedepsești cu răutatea ta

27 septembrie 2008

Gili Cârstea

Scenele finale din marea controversă, momentele când Satana ridică din nou întreaga omenire împotriva Noului Ierusalim, după mileniu, urmăresc să clarifice, fără umbră de îndoială, natura păcatului. Mai precis, cum reacționează natura umană despărțită de Dumnezeu la descoperirea adevărului curat, nealterat de minciunile diavolului.

După înviere, mulțimile imense sunt făcute să creadă că au fost aduse la viață de Satana, care se prezintă ca fiind proprietarul de drept și administratorul planetar. Sunt făcute să creadă că sunt victima unei invazii extraterestre dușmănoase, la care trebuie răspuns cu violență [vezi detalii aici].

Toți sunt organizați și se pregătesc pentru un atac decisiv, dar sunt împiedicați de o acțiune declanșată din interiorul cetății coborâte din cer. Această acțiune este singura intervenție a cerului, singura acțiune declanșată voit de Hristos și însoțitorii Săi din cetate, și ea pune capăt definitiv oricăror acțiuni violente ale hoardelor lui Satana împotriva sfinților din cetate.

Cu gândul la declarația inspirată că „slava lui Dumnezeu îi va nimici,” ne-am aștepta să vedem o acțiune militară devastatoare, un fel de lasere și aruncătoare de flăcări cerești care spulberă instantaneu pe opozanți.

Dar nu se întâmplă așa. În acel moment, sub privirile uimite ale locuitorilor pământului, se derulează scenele marii controversă în cele mai mici detalii, acum fără mahrama pe care o avuseseră pe ochi toată viața, fără plasa vrăjitorilor lui Satana, care le proiectase o realitate falsă despre lume și viață. Privesc și nu le vine să creadă că au fost victimele unei asemenea conspirații monstruoase. Abia acum înțeleg ei cine a fost „omul care făcea să se cutremure pământul și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război” (Isa 14:16-17).

Cu și mai mare uimire urmăresc declarația lui că cele prezentate sunt conforme cu realitatea. Deci așa stau lucrurile. Așa se explică toată violența, suferința și moartea de pe pământ, în toate aceste milenii de frământări sociale. Și ei, naivii, crezuseră că tot ce se întâmplă vine din mânia lui Dumnezeu.

Vă imaginați revolta și mânia care îi cuprinde când marele arhitect, într-o ultimă criză de nebunie, reia propaganda pentru un atac militar decisiv împotriva

cetății sfinte. Cu o mânie nestăvilită se întorc împotriva lui și a elitei care i-a slujit interesele. Cu armele pregătite pentru atacul împotriva locuitorilor Noului Ierusalim, acum se măcelăresc unii pe alții.

Aceasta este lecția finală că păcatul ucide, și că cei răi se nimicesc singuri. Este dovada că despărțirea de izvorul vieții produce automat moartea a doua.

La începutul mării controversă, dacă Dumnezeu permitea îngerilor rebeli să culegă imediat roada propriei lor decizii de a se deconecta de la izvorul vieții, de la Marele Server, universul ar fi continuat să trăiască sub teroare, înclinat să creadă minciunile diavolului că moartea este pedeapsa lui Dumnezeu. Acum, pe baza dovezilor de necombătut, ei constată că nu Dumnezeu este la originea morții, ci decizia categorică și conștientă a individului de a refuza unirea cu divinul, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Ascultați descrierea momentului:

„Universul întreg a constatat realitățile despre natura și efectele păcatului. Nimicirea lui deplină, care la început ar fi produs teamă îngerilor și dezonoare lui Dumnezeu, acum justifică dragostea Sa și consolidează onoarea Sa în fața universului de ființe care se desfată să facă voia Sa, și în a căror inimă se află legea Sa” (GC 504).

Observați legătura acestui pasaj cu premisele din marea controversă, descrise în pasajul din „Hristos, lumina lumii.” După ce spune că păcatul și păcătoșii vor fi nimiciviți pentru veșnicie, adică vor pieri în moartea a doua, ea explică mecanismul acestei nimiciri definitive și irevocabile:

„Acesta nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu. Cei ce au respins mila Sa vor culege ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieții; iar atunci când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu și, în acest fel, nu mai are legătură cu viața. El este „străin de viața lui Dumnezeu.” Hristos spune: „Toți cei ce Mă urăsc pe Mine, iubesc moartea” (Efes. 4,18; Prov. 8,36). Dumnezeu le dă - pentru un timp - viață, pentru ca ei să-și poată dezvolta caracterul și să-și manifeste principiile pe care le au. Odată înfăptuit acest lucru, ei culeg rezultatele propriei alegeri. Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură să nu mai fie în armonie cu Dumnezeu, încât chiar prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici.

„La începutul mării controversă, îngerii nu înțelegeau aceasta. Dacă Satana și oștile sale ar fi fost lăsați să culegă pe deplin roadele păcatului lor, ei ar fi pierit; dar ființele cerești n-ar fi înțeles pe deplin că acesta a fost rezultatul inevitabil al păcatului. În mintea lor, ar fi rămas o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, ca o sămânță a răutății, care ar fi dat naștere la ucigătoarele roade ale păcatului și nenorocirii.

„Dar lucrurile nu vor fi astfel când marea luptă se va sfârși. Atunci, planul de mântuire fiind încheiat, caracterul lui Dumnezeu va fi descoperit tuturor

ființelor create. Se va vedea că preceptele Legii Sale sunt desăvârșite și neschimbătoare. Păcatul își va descoperi natura și Satana, caracterul său. Nimicirea păcatului va da satisfacție iubirii lui Dumnezeu și va restabili onoarea Sa înaintea unui univers de ființe care îndeplinesc cu plăcere voia Sa, și în a căror inimă se află Legea Sa” (DA 764).

Slava lui Dumnezeu – descoperirea finală a caracterului dragostei Sale – produce simultan descoperirea naturii ucigașe a păcatului. Legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Cei care aleg voluntar să iasă de sub jurisdicția ei se nimicesc singuri, fără o intervenție din afară.

Acest lucru nu a fost înțeles la începutul mării controverse, sau, mai corect spus, a fost mistificat grosolan de Satana, și acceptat ca posibil, din cauza influenței pe care o avea asupra tovarășilor lui. În scenele finale, taina fărădelegii va fi clarificată fără umbră de îndoială. Toți vor înțelege atunci valoarea declarației divine atât de neglijată astăzi: „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta, și tu singur te lovești cu necredințioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeu tău, și să n-ai nicio frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (Ier 2:19).

Până atunci, vom continua să dezonorăm pe Părintele nostru ceresc, amăgind lumea să creadă că pedeapsa cu moartea este un atribut al dreptății divine, și că fără folosirea violenței guvernarea divină se prăbușește.
